

венно, сжвсѣмъ естествено нѣщо! . . . Но нека е здраве . . . Ако имъ не отмѣсти господъ, то ще да имъ отмѣстиме ние.“ —»А дѣ мислите да презимувате?“ попита Паскалъ. —»Азъ мисла да презимуваме тукъ,“ казахъ азъ. —»Тука е добръ . . . Както сте прекарале ланската зима, то ще да прекарате и тая. Азъ ща да ви помагамъ,“ каза тоя добаръ човѣкъ и тоя голѣмъ родолюбецъ.

Премина зимата и настана пролѣтъ. Бѣше благовѣщение. Единъ отъ нашите приятели ни извѣсти, че моятъ байряктаринъ и неговата дружина ще бждатъ издадени, и азъ прибързахъ да испровода писмо до дѣда Георги въ Кортинъ и да го помола да извѣсти другарите ни, че имъ грози опасностъ. Когато нашите приятели намѣриде байряктаринътъ ми и неговата дружина и когато имъ прочеле писмото ми, то тие са поусмихнале и казале: »Ехъ, Панайотъ е отъ страшливите хора . . . Нека той да не бере грижа за назе.“ Въ писмото си азъ имъ пишехъ да са отдалечатъ отъ Срѣдня-гора, защото турците знаятъ вече тѣхното гнѣздо. Когато са вѣрнаха пратенните отъ мене момчета и когато ми разказаха какво сж казале другарите ми, то азъ помислихъ малко и рѣкохъ: »Браво! Весело е човѣку да чуе, че между назе има неустрашими сѣрца!“ Не преминаха нито два деня, а при мене довтасаха Паскалъ и Бойчо изъ Катаиново. Лицата имъ бѣха уплашени, блѣдни и безпокойни. —»Защо сте така уплашени? . . . Защо сте дошли вѣжоружени?“ попитахъ азъ. —»Нашата работа е вече свѣршена . . . Уплѣскале сме го!“ каза Пас-